

П Р И М Љ Е Н О	
у _____	прим. _____ прил. _____
26. 10. 2007	
Р _____	од _____
У ТРГОВИНСКОМ СУДУ У БЕОГРАДУ 21	

АГЕНЦИЈА ЗА ПРИВАТИЗАЦИЈУ
Бр. 205/02
26. 10. 2007 год.
БЕОГРАД

IX Пж 8480/2007

ВИШИ ТРГОВИНСКИ СУД, у већу састављеном од судије Бранка Станића, председника већа и судија Радомира Лазаревића и Јасмине Стаменковић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Комадинић Младен из Београда, Доситејева бр. 20, против туженог Акционарско друштво за трговину Компанија робне куће „БЕОГРАД“ из Београда, у стечају, кога заступа као стечајни управник Агенција за приватизацију из Београда, ради утврђења ништавости уписа, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући по жалби тужене, изјављеној против решења Трговинског суда у Београду III П 7929/07 од 25.10.2007. године, на седници већа одржаној дана 26. октобра 2007. године, донео је следеће:

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДА СЕ решење Трговинског суда у Београду III П бр. 7929/07 од 25.10.2007. године у ставу I изреке и предмет се у том делу враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Трговинског суда у Београду III Р бр. 7929/07 од 25.10.2007. године, одређена је привремена мера којом је забрањено туженом Акционарско друштво за трговину Компанија робне куће „Београд“, из Београда, Маршала Толбухина бр. 57 у стечају, кога заступа као стечајни управник Агенција за приватизацију из Београда, Теразије бр. 23, отуђење или оптерећење непокретности и то зграде бр. 5 у Улици Кнез Михаиловој у Београду, саграђене на кат. Парцели бр. 2208 уписане у лист непокретности 782 КО Стари град. Ова привремена мера важиће до правноснажног окончања поступка у овој парници. Налажено је Републичком геодетском заводу, Центру за катастар непокретности Београд, Служби за катастар непокретности Београд, да одмах изврши упис решења о привременој мери у одговарајући лист непокретности.

Ставом II изреке одбијен је предлог за одређивање привремене мере којом је тражено да се туженом забрани отуђење и оптерећење непокретности и то зграде бр. 41 у Улици Кнез Михаилова у Београду, саграђене на Кат. Парцели бр. 1856/1 уписане у лист непокретности 1261 КО Стари град и зграде бр. 45 у Улици Кнез Михаиловој постојеће на парцели бр. 1854/1, уписане у лист непокретности 871 КО Стари град, те да се наложи Републичком геодетском заводу – Центар за катастар непокретности Београд, да изврши упис донетог решења о привременој мери као неоснован.

Против наведеног решења тужени је уложио благовремено жалбу у односу на став I изреке, због битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став

IX Пж 8480/2007

1. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Образлажући жалбу, истиче да би се одржавањем на снази овако неосновано одређене мере туженом односно стечајној маси која ће служити за намирење стечајних поверилаца, нанела огромна и ненадокнадива штета, имајући у виду да је јавна продаја туженог - стечајног дужника, као правног лица, заказана за 29. октобар 2007. године. Тужени истиче и приговор активне легитимације тужиоца за подношење предлога за одређивање привремене мере и тврди да тужилац нема ни правни интерес за вођење ове парнице. То што је тужилац, можда правни следбеник бивших власника непокретности пријавио као одузету имовину непокретност у односу на коју је одређена привремена мера, свакако му не даје правни интерес, нити га чини лицем овлашћеним да оспорава упис у регистар привредних субјеката у вези са туженим као стечајним дужником, нити да у било ком поступку и на било који начин остварује било каква права према имовини на коју се односи привремена мера. Наведена имовина припада искључиво стечајном дужнику као правном лицу које је у поступку стечаја. Тужени сматра да не постоји потраживање тужиоца у односу на непокретност која је предмет забране отуђења по побијаном решењу, нити се из образложења побијаног решења може видети на који је то начин тужилац учинио вероватним постојање свог потраживања. Тужени се у жалби позива и на одредбу чл. 73. Закона о стечајном поступку, којом одредбом је прописано да се против стечајног дужника, односно над његовом имовином, не може одредити и спровести принудно извршење, нити било која мера поступка извршења у циљу намирења потраживања, осим извршења која се односе на трошкове стечајног поступка. Даље, тужени истиче да се у конкретном случају, не ради о продаји имовине већ о продаји стечајног дужника као правног лица, па је ирелевантно вршити забрану располагања предметне непокретности. Са свега наведеног, предлаже да другостепени суд уважи разлоге жалбе, те побијано решење у ставу I изреке преиначи и одбије као неоснован предлог тужиоца за одређивање привремене мере.

Другостепени суд је испитао побијано решење у складу са одредбом чл. 372. у вези са чл. 378. Закона о парничном поступку и налази да је жалба туженог основана.

Према стању у списима предмета тужилац Комадинић Младен из Београда је поднео тужбу ради утврђења ништавости уписа, којом је тражио да се утврди да је ништава регистрација – упис података за привредни субјект, Акционарско друштво за трговину компанија робне куће „Београд“, из Београда, регистрован код Агенције за привредне регистре под матичним бројем 17143351, број регистрације БД 55432 од 15. септембра 2005. године. У току поступка поднео је и предлог којим је тражио да првостепени суд одреди привремену меру према туженом и то забране отуђења и оптерећења непокретности, зграде бр 5, бр. 41 и бр. 45 све у Улици Кнез Михаилова у Београду, до правноснажног окончања поступка.

Првостепени суд је побијаним решењем одредио привремену меру којом је забранио туженом отуђење или оптерећење зграде бр. 5 у Улици Кнез Михаилова у Београду, постојеће на кат. Парцели бр. 2208 КО Стари град и наложио служби за

IX Пж 8480/2007

катастар непокретности да изврши упис решења о привременој мери у одговарајући лист непокретности.

Образлажући наведено решење првостепени суд налази да се из документације приложене у списима предмета види да је приликом оснивања туженог, у његову имовину унета и непокретност која је предмет предлога за одређивање привремене мере – зграда бр. 5 у Улици Кнез Михаилова, да је наведена пословна зграда национализована и уступљена без накнаде правном претходнику туженог, да је тужилац достављањем решења о национализацији и оставинских решења доказао да је правни следбеник власника национализоване имовине – предметне зграде, те да као законски наследник има активну легитимацију за вођење парнице. Првостепени суд, ценећи чињеницу да је тужилац поднео пријаву за евидентирање одузете имовине, ценећи мишљење Републичке дирекције за имовину, као и чињеницу да је тужилац законски наследник ранијег власника национализоване непокретности, нашао да је тужилац учинио вероватним постојање свог потраживања, као и опасност да ће се остварење потраживања осујетити или знатно отежати уколико дође до продаје ове непокретности. Оцењујући да су испуњени услови из чл. 302. Закона о извршном поступку, за доношење привремене мере, делимично је усвојио предлог тужиоца само у односу на зграду бр. 5 у Улици Кнез Михаиловој и забранио туженом отуђење и оптерећење ове непокретности до правноснажног окончања поступка.

Према оцени другостепеног суда, овакав закључак првостепеног суда се не може прихватити као правилан.

Према стању у списима предмета, тужилац је поднео тужбу којом је тражио да се утврди ништава регистрација – упис података за туженог као привредног субјекта. Над туженим је отворен поступак стечаја, правноснажним решењем првостепеног суда и у моменту подношења тужбе тужени као стечајни дужник, се продаје као правно лице. Продаја стечајног дужника као правног лица се спроводи према одредбама Закона о стечајном поступку, чије одредбе треба применити и приликом одлучивања о предложеној привременој мери.

Наиме, чл. 73. став 1. Закона о стечајном поступку, прописано је да се од дана покретања стечајног поступка не може против стечајног дужника, односно над његовом имовином, одредити и спровести принудно извршење, нити било која мера поступка извршења у циљу намирања потраживања, осим извршења која се односе на трошкове стечајног поступка. Привремена мера у односу на стечајног дужника би се евентуално могла донети само у парницама са захтевом за утврђење власништва на одређеној непокретности и њеног излучења из стечајне масе стечајног дужника коју покреће излучни поверилац, уколико суд оцени да су испуњени услови прописани Законом о извршном поступку за одређење мере ради обезбеђења неновчаног потраживања.

У конкретном случају, тужилац није поднео тужбу са захтевом за утврђење власништва на непокретности која је предмет привремене мере, да би тражио да се непокретност обезбеди од отуђења и оптерећења. Као што је претходно наведено, тужилац је поднео тужбу ради утврђења да је ништава регистрација – упис

IX Пж 8480/2007

података за туженог као привредног субјекта, па је нејасно у каквој међусобној вези је захтев за утврђење ништавости уписа код Агенције за привредне регистре са предлогом тужиоца за одређивање привремене мере забране располагања непокретности која непокретност није предмет тужбеног захтева нити тужбени захтев садржи имовинско правни захтев у односу на предметну непокретност. Тужбу за утврђење ништавости уписа у Регистар привредних субјеката, може поднети само лице које има за то правни интерес у року од 30 дана од сазнања за разлог ништавости, односно најкасније у року од 3 године по извршеној регистрацији – чл. 69. став 2. и став 3. Закона о регистрацији привредних субјеката. У конкретном случају, првостепени суд, пре свега није ценио да ли је тужба поднета у законом прописаном року, те да ли је иста дозвољена, није ценио у том смислу ни да ли се у конкретном случају ради о регистрацији или само пререгистрацији која је извршена код Агенције за привредне регистре дана 15. септембра 2005. године, јер у зависности од тих чињеница, зависи и оцена дозвољености тужбе и предложене привремене мере. Привремена мера предложена у парничном поступку, прати судбину тужбе.

Према изложеном, првостепени суд, није ценио дозвољеност односно благовременост поднете тужбе, нити разјаснио које потраживање тужилац има према туженом у односу на постављени тужбени захтев, па самим тим нису дати разлози да би се оценило да је тужилац учинио вероватним постојање потраживања као и опасност да ће се остварење потраживања осујетити или знатно отежати уколико дође до продаје непокретности која је предмет предложене привремене мере.

Из наведеног произилази да је првостепени суд побијано решење донео уз погрешну примену одредаба чл. 302. и 303. Закона о извршном поступку и тиме учинио битне повреде парничног поступка из чл. 361. став 1. Закона о парничном поступку, јер је погрешна примена одредаба Закона о извршном поступку била од битног утицаја на доношење законите и правилне одлуке, због чега се побијано решење мора укинути.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити наведену битну повреду поступка, тако што ће имајући у виду наводе садржане у другостепеном решењу, поновном оценом приложених доказа, ценити, дозвољеност тужбе а тек након тога да ли тужилац у конкретном случају има потраживање и које према туженом, крећући се при том у границама постављеног тужбеног захтева, па тек онда ценити вероватност потраживања односно испуњеност услова које прописује Закон о извршном поступку за одређивање привремене мере.

На основу свега изложеног другостепени суд је применом одредбе чл. 387 тачка 3. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

Бранко Станић, с.р.

За тачност отправака

БС/СП